

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/435/2015
Identifikačné číslo spisu:	7110220977
Dátum vydania rozhodnutia:	14.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7110220977.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ LSKA BRATISLAVA, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Drevená 8, IČO: 17 321 212 a 2/ EUROPA - JUWEL, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Obchodná 18, IČO: 00 896 241, oboch zastúpených JUDr. Slávom Uhrinom, advokátom so sídlom v Bratislave, Niťová 3, proti žalovaným 1/ Bytovému podniku mesta Košice, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Južné nábrežie 13, IČO: 44 518 684, zastúpenému JUDr. Vladimírom Kucharčíkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štefánikova 40 a 2/ Mestu Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, IČO: 00 691 135, o zaplatenie 168 870,98 eur s prísl., vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 24C/197/2010, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 14. októbra 2014 sp. zn. 1Co/232/2014, takto

rozhodol:

Dovolenie žalobcov odmieta.

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Návrhom doručeným Okresnému súdu Košice I (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) dňa 22. mája 2012 sa žalobcovia domáhali prerušenia konania vedeného pod sp. zn. 24C/197/2010 až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 26Cb/14/2012 (v súčasnosti na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 30Cb/233/2012). Prvoinštančný súd uznesením zo 17. februára 2014 č. k. 24C/197/2010-226 návrh zamietol. V odôvodnení uviedol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/14/2012 (resp. sp. zn. 30Cb/233/2012) sa nerieši taká otázka významná pre rozhodnutie súdu, ktorú by súd nebol oprávnený riešiť sám v tomto konaní a pre ktorú by bolo potrebné konanie prerušiť.

2. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov uznesením zo 14. októbra 2014 sp. zn. 1Co/232/2014 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za vecne správne. Zdôraznil, že prerušenie konania je v tomto prípade možnosťou a nie povinnosťou súdu a stotožnil sa s názorom prvoinštančného súdu, že otázka riešená v konaní pod sp. zn. 26Cb/14/2012 (resp. 30Cb/233/2012) nie je v prejednávacom prípade rozhodujúca.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“). Dovolanie najprv všeobecne odôvodnili odňatím možnosti konať pred súdom. V ďalšom texte dovolania vysvetlili dôvody, pre ktoré sa domnievajú, že súdy rozhodli o otázke prerušenia konania nesprávne.

4. Žalovaní 1/ a 2/ sa k dovolaniu písomne vyjadrili, pričom sa stotožnili s názorom prvoinštančného ako aj odvolacieho súdu.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“). Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas aj naň oprávnenými osobami, skúmal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, či dovolanie je procesne prípustné a dospel k záveru, že ho treba odmietnuť.

7. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. V preskúmvanej veci dovolatelia napadli dovoláním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie prvoinštančného súdu. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

9. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 3 tohto ustanovenia je prípustnosť dovolania vylúčená, ak ide o uznesenie o prerušení alebo neprerušení konania.

10. Dovolací súd z úradnej povinnosti preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovali dovolatelia a ktorá mala spočívať v odňatí možnosti konať pred súdom.

11. Žalobcovia nedôvodne argumentujú, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom. V odôvodnení uvádzajú dôvody, pre ktoré sa domnievajú, že súdy o otázke prerušenia konania rozhodli nesprávne.

Uvedenú argumentáciu je možné považovať za odôvodnenie dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., t. j. za uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesprávne právne posúdenie totiž nie je vadou zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., a preto nie je spôsobilé založiť prípustnosť dovolania. Vecnú správnosť dovolaním napadnutého uznesenia by mohol dovolací súd skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

13. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcov podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako neprípustné odmietol.

14. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu neprípustným dovolaním zavinili žalobcovia. Principiálne by preto bolo namieste priznanie náhrady trov konania ich protistrane (v tomto prípade žalovaným), v prejednávanej veci však možnosť priznania náhrady vylučovalo to, že žalovaným v tomto konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli (§ 256 ods. 1 C. s. p. a contrario i za použitia analógie podľa čl. 4 ods. 1 C. s. p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.